

I

(Rättsakter vilkas publicering är obligatorisk)

RÅDETS FÖRORDNING (EG) nr 574/1999

av den 12 mars 1999

om fastställande av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DENNA FÖRORDNING

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 100c i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Europaparlamentets yttrande ⁽²⁾, och

med beaktande av följande:

- (1) Enligt artikel 100c i fördraget skall rådet fastställa de tredje länder vars medborgare måste ha visum vid passage av medlemsstaternas yttre gränser.
- (2) Upprättandet av den gemensamma förteckning som återfinns i bilagan till denna förordning utgör ett viktigt steg mot en harmonisering av viseringspolitiken. I artikel 7a andra stycket i fördraget föreskrivs det att den inre marknaden skall omfatta ett område utan inre gränser, där fri rörlighet för personer säkerställs i enlighet med bestämmelserna i fördraget. Beslut i fråga om andra åtgärder för harmonisering av viseringspolitiken, inbegripet villkoren för utfärdande av viseringar, skall fattas inom en lämplig ram.
- (3) När den gemensamma förteckningen utarbetas skall hänsyn särskilt tas till säkerhetsrisker och sådana risker som har samband med illegal invandring. Dessutom har de internationella förbindelserna mellan medlemsstaterna och tredje länder betydelse.
- (4) Det är lämpligt att inom en lämplig ram lägga fast principen att en medlemsstat inte får kräva visering av en person som vill passera dess yttre gränser om denna person redan har en visering, som har utfärdats av en annan medlemsstat och som överensstämmer med de harmoniserade villkoren för utfärdande av viseringar samt är giltig i hela gemenskapen, eller om denna person har ett lämpligt tillstånd som har utfärdats av en medlemsstat.
- (5) Denna förordning bör inte hindra medlemsstaterna att besluta på vilka villkor medborgare i tredje land som är lagligen bosatta på deras territorium kan återvända till detta territorium efter att ha lämnat unionens medlemsstaters område under giltighetstiden för sina tillstånd.
- (6) I särskilda fall där undantag från principen om viseringstvång är berättigade får medlemsstaterna undanta vissa kategorier av personer från viseringstvång, i enlighet med internationell rätt eller sedvana.
- (7) Beträffande skillnaderna i nationella regler om statslösa, konventionsflyktingar och personer som visar upp pass eller resedokument som är utfärdade av en territoriell enhet eller myndighet som inte erkänns som stat av alla medlemsstater, får medlemsstaterna besluta om viseringstvång för den gruppen av personer i de fall då den territoriella enheten eller myndigheten inte finns med i den nämnda gemensamma förteckningen.
- (8) När nya enheter läggs till förteckningen måste hänsyn tas till de diplomatiska konsekvenserna samt till de riktlinjer som Europeiska unionen antagit i frågan. Under alla omständigheter påverkar införandet av ett tredje land i den gemensamma förteckningen inte på något sätt landets internationella status.
- (9) Fastställandet av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser bör göras etappvis. Medlemsstaterna kommer ständigt att sträva efter att harmonisera sin viseringspolitik gentemot de tredje länder som inte finns med i den gemensamma förteckningen. Förverkligandet av den fria rörlighet för personer som föreskrivs i artikel 7a i fördraget skall inte påverkas av dessa bestämmelser. Under det första halvåret år 2001 bör kommissionen utarbeta en rapport om läget när det gäller harmoniseringen.

⁽¹⁾ EGT C 11, 15.1.1994, s. 15.

⁽²⁾ EGT C 128, 9.5.1994, s. 350 och yttrande av den 10 februari 1999 (ännu ej offentliggjort i EGT).

- (10) För att kunna garantera att systemet sköts på ett öppet sätt och att berörda personer informeras bör medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder de vidtar inom ramen för denna förordning. Av samma skäl måste den informationen även offentliggöras i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

1. Medborgare i de tredje länder som finns med i den gemensamma förteckningen i bilagan skall ha visering när de passerar medlemsstaternas yttre gränser.
2. Medborgare i länder som tidigare utgjorde del av länder som finns med i den gemensamma förteckningen skall omfattas av kraven i punkt 1 om inte och till dess rådet fattar ett annat beslut enligt det förfarande som föreskrivs i den relevanta bestämmelsen i fördraget.

Artikel 2

1. Medlemsstaterna skall fastställa om medborgare i de tredje länder som inte finns med i den gemensamma förteckningen skall omfattas av viseringstvång.
2. Medlemsstaterna skall fastställa om statslösa och konventionsflyktingar skall omfattas av viseringstvång.
3. Medlemsstaterna skall fastställa om de personer som visar upp pass eller resedokument som utfärdats av en territoriell enhet eller myndighet, som inte erkänns som stat av alla medlemsstater, skall omfattas av viseringstvång, om den territoriella enheten eller myndigheten inte finns med i den gemensamma förteckningen.
4. Senast tio arbetsdagar efter det att denna förordning har trätt i kraft skall medlemsstaterna underrätta övriga medlemsstater och kommissionen om de åtgärder som de har vidtagit till följd av punkterna 1, 2 och 3. Ytterligare åtgärder som vidtas enligt punkt 1 skall också meddelas inom fem arbetsdagar.

De bestämmelser om vilka underrättelse lämnas enligt detta stycke och uppdateringar av dessa skall i informations syfte offentliggöras av kommissionen i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 3

Under det första halvåret år 2001 skall kommissionen utarbeta en rapport om läget när det gäller harmoniseringen av medlemsstaternas viseringspolitik gentemot de tredje länder som inte finns med i den gemensamma förteckningen och den skall om det är nödvändigt förelägga rådet förslag om ytterligare åtgärder som behövs för att nå det harmoniseringsmål som anges i fördraget.

Artikel 4

1. En medlemsstat kan undanta medborgare i tredje länder som omfattas av viseringstvång enligt artikel 1.1 och 1.2 från viseringstvånget. Detta skall särskilt gälla civil besättning på fartyg och luftfartyg, besättning och ledsagande personal vid nödhjälps- eller räddningsflygningar och för annan hjälppersonal vid katastrofer och olyckor, samt för innehavare av diplomatpass, tjänstepass och andra officiella pass.
2. Artikel 2.4 skall tillämpas på motsvarande sätt.

Artikel 5

I denna förordning avses med "visering" ett tillstånd som utfärdas eller ett beslut som fattas av en medlemsstat och som krävs för inresa på den medlemsstatens territorium

- för en vistelse i den medlemsstaten eller i flera medlemsstater under en tid som sammanlagt inte överstiger tre månader, eller
- för transit genom denna medlemsstats eller flera medlemsstaters territorium med undantag för transit genom den internationella zonen på flygplatser och resor mellan flygplatserna i en medlemsstat.

Artikel 6

Denna förordning skall inte utgöra något hinder för en ytterligare harmonisering mellan enskilda medlemsstater, som går utöver den gemensamma förteckningen, vad gäller fastställande av de tredje länder vars medborgare måste ha visering när de passerar dessa medlemsstaters yttre gränser.

Artikel 7

Denna förordning träder i kraft dagen efter det att den har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Denna förordning är till alla delar bindande och direkt tillämplig i alla medlemsstater.

Utfärdad i Bryssel den 12 mars 1999.

På rådets vägnar

O. SCHILY

Ordförande

BILAGA

DEN GEMENSAMMA FÖRTECKNING SOM AVSES I ARTIKEL 1

I. STATER

Afghanistan	Georgien	Niger
Albanien	Ghana	Nigeria
Algeriet	Guinea	Nordkorea
Angola	Guinea-Bissau	Oman
Armenien	Guyana	Pakistan
Azerbajdzjan	Haiti	Papua Nya Guinea
Bahrain	Indien	Peru
Bangladesh	Indonesien	Qatar
Benin	Irak	Rumänien
Bhutan	Iran	Rwanda
Bulgarien	Jordanien	Ryssland
Burkina Faso	Kambodja	São Tomé och Príncipe
Burma/Myanmar	Kamerun	Saudiarabien
Burundi	Kap Verde	Senegal
Centralafrikanska republiken	Kazakstan	Sierra Leone
Demokratiska republiken Kongo	Kina (*)	Somalia
Djibouti	Kirgizistan	Sri Lanka
Dominikanska republiken	Komorererna	Sudan
Egypten	Kongo	Surinam
Ekvatorialguinea	Kuba	Syrien
Elfenbenskusten	Kuwait	Tadzjikistan
Eritrea	Laos	Tanzania
Etiopien	Libanon	Tchad
Fiji	Liberia	Thailand
Filippinerna	Libyen	Togo
Förbundsrepubliken Jugoslavien (Serbien och Montenegro)	Madagaskar	Tunisien
Förenade Arabemiraten	Madagaskar	Turkiet
F.d. jugoslaviska republiken Makedonien	Mali	Turkmenistan
Gabon	Marocko	Uganda
Gambia	Mauretanien	Ukraina
	Mauritius	Uzbekistan
	Moçambique	Vietnam
	Moldavien	Vitryssland
	Mongoliet	Yemen
	Nepal	Zambia

II. TERRITORIELLA ENHETER OCH MYNDIGHETER SOM INTE ERKÄNNES SOM STATER AV ALLA MEDLEMSSTATER

Taiwan

(*) När det gäller Kina är innehavare av pass utfärdade av "Hong Kong Special Administrative Region" inte inbegripna. Artikel 2 är tillämplig: medlemsstaterna kan besluta att behålla eller se över sitt viseringstvång såvitt avser dessa personer.